ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Michaely Bejčkové a Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zast. JUDr. Petrem Adámkem, advokátem se sídlem Jeseniova 837/10, Praha 3, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2017, čj. CPR-7663-3/ČJ-2017-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 7. 2017, čj. 1 A 70/2017-37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně"), uložila dne 21. 2. 2017 žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců"). Dobu, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil správní orgán prvního stupně v délce jednoho roku, a to počínaje okamžikem, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně žalobkyni stanovil podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu k vycestování v délce 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Důvodem uložení správního vyhoštění bylo to, že žalobkyně pobývala na území ČR nejméně ode dne 27. 9. 2016 do dne 20. 1. 2017 bez platného oprávnění k pobytu.

[2] Žalobkyně se proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolala. Žalovaná však její odvolání zamítla rozhodnutím označeným v záhlaví a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila. Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu, se kterou však také neuspěla, městský soud ji zamítl.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost.

[4] Zde stěžovatelka namítá, že správní orgány neposuzovaly, zda jsou dopady rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené ve vztahu ke druhu a závažnosti protiprávního jednání, kterého se stěžovatelka dopustila (§ 174a zákona o pobytu cizinců). Dle jejího názoru jsou v jejím případě nepřiměřeně tvrdé a nespravedlivé, protože nevěděla o tom, že řízení o její žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu bylo zastaveno, a že proto v ČR pobývá bez oprávnění k pobytu. Na území ČR se tedy bez platného povolení nenacházela úmyslně. Kvůli ztrátě pasu totiž musela v průběhu řízení o žádosti odcestovat zpět do Kazachstánu a vyřídit si pas nový. Na tuto skutečnost upozornila Ministerstvo vnitra, které o její žádosti rozhodovalo. Ministerstvo jí navzdory tomu doručovalo rozhodnutí o zastavení řízení o její žádosti na původní adresu pobytu; rozhodnutí se mu doručit nepodařilo, a tak je doručilo veřejnou vyhláškou. O tomto rozhodnutí se pak stěžovatelka dozvěděla až poté, co se s ním její zástupce seznámil ve správním spisu. Nato se stěžovatelka sama dobrovolně dostavila na Policii ČR, aby svou pobytovou situaci vyřešila. Tam však byla zajištěna a bylo s ní zahájeno řízení o správním vyhoštění.

[5] Stěžovatelka dále vytýká žalované, že neprovedla důkaz správním spisem ministerstva, který je veden k její žádosti o prodloužení pobytu a který by potvrdil, že nevěděla o tom, že zde pobývala nelegálně. Namísto toho se žalovaná spokojila jen se stanoviskem ministerstva, že u stěžovatelky nejsou dány překážky k vycestování. Městský soud měl proto žalované vytknout, že si neopatřila a nehodnotila důkazy, které stěžovatelka navrhla k prokázání výše uvedených tvrzení. To však neučinil a stejně jako žalovaná se nezabýval skutečnostmi, které by mohly ovlivnit délku doby vyhoštění. Žalovaná také měla počkat na výsledek odvolacího řízení, které probíhá ve věci stěžovatelčiny žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu u Komise pro rozhodování ve věcech cizinců.

[6] Stěžovatelka také namítla, že správní vyhoštění nepřiměřeným způsobem zasahuje do jejího soukromého života, neboť jí brání dokončit studium na vysoké škole. Přerušení studia bude v každém případě delší než jeden rok, stěžovatelka tak nebude moci dokončit studium a veškeré její úsilí a finanční investice do vzdělání budou zmařeny.

[7] Z těchto důvodů stěžovatelka navrhla, aby NSS napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

pokračování

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Správní vyhoštění představuje specifické administrativní opatření spočívající v ukončení pobytu cizince na území ČR, které je spojeno se stanovením doby k vycestování a doby, po kterou nelze cizinci umožnit další vstup na české území (srov. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Jedná se tedy o rozhodnutí nikoli sankční povahy, ale o rozhodnutí, které vyjadřuje zájem státu, aby se konkrétní cizinec nezdržoval na jeho území.

[11] Při rozhodování o správním vyhoštění pak není třeba prokazovat cizincovo zavinění, tj. jeho vnitřní psychický stav ke skutečnostem, které zakládají důvod pro uložení správního vyhoštění. Nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen nařídit cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na českém území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění.

[12] Námitku, že žalovaná měla vyčkat na výsledek odvolání v řízení o stěžovatelčině žádosti o prodloužení pobytu, již dostatečně vypořádal městský soud. Řízení o správním vyhoštění a řízení o žádosti o prodloužení povolení k pobytu jsou na sobě nezávislá a výsledkem jsou dvě samostatná rozhodnutí, která lze samostatně soudně přezkoumat. Postup ministerstva při doručování rozhodnutí v řízení o stěžovatelčině žádosti lze tedy přezkoumat v jiném řízení a stěžovatelka sama poukázala na to, že proti rozhodnutí ministerstva podala odvolání, k němuž připojila žádost o prominutí zmeškání lhůty k jeho podání. Podstatné pro věc je, že rozhodnutí ministerstva bylo v době zahájení řízení o správním vyhoštění již pravomocné (právní moci nabylo dne 27. 9. 2016) a od té doby zde stěžovatelka pobývala bez platného povolení k pobytu, ať už o tom věděla, nebo ne; v žalobním ani v kasačním řízení ostatně stěžovatelka výslovně nezpochybnila to, že rozhodnutí o zastavení řízení v pobytové věci je pravomocné. V řízení o správním vyhoštění pak ministerstvo informovalo správní orgán prvního stupně o tom, že se stěžovatelkou neprobíhá jiné řízení, které by ji opravňovalo k pobytu na území ČR. Tím stěžovatelka naplnila důvod pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

[13] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců však nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

[14] Podle § 174a zákona o pobytu cizinců platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

[15] Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány vzaly při rozhodování o správním vyhoštění stěžovatelky v potaz jak druh a závažnost jejího protiprávního jednání, tak její studium na vysoké škole v ČR. Stěžovatelčino správní vyhoštění je přiměřené, neboť zde pobývala téměř čtyři měsíce neoprávněně a bez povolení zde také nějaký čas studovala. NSS se pak ztotožňuje s názorem městského soudu, že bylo primárně na stěžovatelce, aby si své pobytové oprávnění ohlídala a zavčas se zajímala o výsledek řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k pobytu. Jde také nepochybně k tíži stěžovatelky, že správnímu orgánu nesdělila včas změnu své kontaktní adresy, v důsledku čehož jí ministerstvo doručilo usnesení o zastavení řízení veřejnou vyhláškou (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2016, čj. 10 Azs 152/2016-29). Stěžovatelka mohla a měla vědět, že kvůli takové procesní pasivitě se její pobyt na českém území stane nelegálním (srov. též usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. II. ÚS 493/15).

[16] Lze také doplnit, že přerušení vysokoškolského studia není samo o sobě natolik intenzivním zásahem do soukromého nebo rodinného života cizince, aby pouze tato okolnost byla překážkou správního vyhoštění. Aby mohlo jít o nepřiměřený zásah, je nutno posoudit konkrétní okolnosti a poměry daného cizince Nejsou-li takové ryze individuální okolnosti dány a doloženy, nelze to přičítat k tíži správních orgánů (viz rozsudek NSS ze dne 20. 3. 2013, čj. 9 As 174/2012-21). Stěžovatelka nepředložila žádné důkazy ke svému tvrzení, že studium nelze přerušit na dobu správního vyhoštění a na dobu nezbytnou k opětovnému získání pobytového oprávnění. Neuvedla ani ve vztahu ke svému vysokoškolskému studiu, ani obecně ke své osobě žádné konkrétní okolnosti individuální povahy, které by bylo možné považovat za překážku správního vyhoštění.

[17] Stěžovatelka v kasační stížnosti obecně tvrdila, že jí jsou známy případy, kdy za závažnější porušení zákona dostávají cizinci kratší dobu zákazu vstupu na území. Na tuto otázku však také dostatečně odpověděl městský soud: správní soud v tomto ohledu zkoumá pouze to, zda správní uvážení rozhodujícího orgánu nevybočuje ze zákonných mezí. Není jeho úkolem vyhledávat ostatní případy a porovnávat s nimi případ, o kterém právě rozhoduje. Navíc stěžovatelka neoznačila žádné konkrétní příklady rozhodovací praxe, jíž se dovolávala. Ve věci stěžovatelky je s ohledem na ostatní okolnosti zásah do soukromého a rodinného života v podobě správního vyhoštění, které je stanoveno na dobu jednoho roku, přiměřený, neboť pobyt bez povolení trval několik měsíců a žalovaná uložila zákaz pobytu v trvání odpovídajícím jedné třetině maximální doby, která je pro tento typ porušení zákona stanovena - nijak tedy nevybočila ze zákonných mezí.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] NSS proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[19] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalované v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

pokračování

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2017

Zdeněk Kühn
předseda senátu